

UPPENBARELSEBOKEN,

KAPITEL FEM DEL I

Tack så mycket, broder Neville! Herren välsigne dig, min broder!

² God morgon, vänner! Det är lyckligt i förmiddag, en förmån, rättare sagt en stor förmån skulle jag säga, att få vara tillbaka här i tabernaklet igen och att få ha den här tiden avsedd för vår förmiddagsgudstjänst och gemenskap omkring Herrens Ord. Jag tror, att det sas en gång: "Jag blev lycklig, då de sa till oss: 'Låt oss gå till Herrens hus!'" Att få vara tillsammans med broder Neville igen och mina goda och kära vänner.

³ Och jag antar, att det är litet svalt eller litet varmt där bak. Och vi har, tror jag, några solfjädrar som ni kan använda med era händer *så här*. Om — om . . . Vi har fläktarna om du har motorn, så bara för att hålla den i rörelse. Rättare sagt, vi hade en bunt här någonstans, jag tror, att de fortfarande har dem. Jag ser en del använda sångböcker eller någonting. Och det är . . . En sak, som vi försöker ha möten för, är att komma undan de här ställena, som är — som är heta i framtiden. Så vi är . . . Det är därför vi är här i förmiddag, för att undvika de där ställena. Och det finns bara en sak som kan göra det, det är vår Herres Jesu Kristi Blod som gör det.

⁴ Och jag blev mycket glad att få höra den fina rapporten om församlingen, hur den gör framsteg, går vidare med Herren, och hur Gud verkar med er i andliga gåvor. Och jag är förvisso mycket tacksam till Gud för era uppriktiga hjärtan, som Han kan verka med, och litar på att Han kommer att hålla er precis mitt på den raka och smala Vägen, så att ni inte kommer att gå varken till höger eller vänster från Den.

⁵ Och jag vill tacka broder Colvin och hans dotter, tror jag att det var, som var här uppe för en liten stund sedan, som sjöng sången *Det finns inga tårar i Himmelen*. Den är vacker. Jag uppskattar verkligen det.

⁶ Och som broder Neville sa om honom och mig för flera år sedan, och jag kan säga det om broder Colvin, vi har känt varandra i årtal. Och att få höra honom sjunga dessa gamla evangeliska sånger och uppfostra sina barn på Herrens vis, det är mycket upplivande för mitt hjärta. Det får mig att fröjdas över att veta, att Gud fortfarande har människor som älskar Honom och bryr sig om Honom. Och vi är tacksamma för det.

⁷ Nu, sedan jag kom tillbaka, hör jag att många har blivit döpta in i Tron, och vi är så lyckliga för det. Jag ser min gode

vän, broder Elmer Gabehart där bak. Jag förstår, att han just har blivit döpt in i Tron, och det är jag förvisso tacksam för. Det gör, att hela vår gamla jägarskara nere i Kentucky är ungefär redo att bara ta det tillåtna antalet nu, eller hur?

⁸ Jag minns (Och jag vet att Rodney lyssnar på mig i det bakre rummet, om han fortfarande är där bak, och Charlie sitter framför mig.) när vi brukade fara ner dit. Alla pojkarna gillade det: "Ja, det är ekorrar.", de skulle ta några extra, om de kunde hitta dem. Och jag började tala med dem och det där var inte rätt. Så nu är de . . . Nästan hela gruppen är ju omvänd, så jag antar att vi bara måste flytta över till nästa län och få dem att bli hederliga där borta. Det kommer att vara fint.

⁹ Så ibland tittar jag ner, liksom varenda predikant, på den väg som man har vandrat, och undrar över sakerna, om — om man har sått Säden.

¹⁰ Man . . . Många av er är bekanta med Johnny Appleseed i . . . från Amerika. Å, det fanns också en — en man i Sverige, som ansågs vara något liknande, han sådde blommor. Och de säger, att det är därför de har så många vackra blommor i Sverige nu, och därför sådde de blomfrön, var han än kunde hitta en bit mark, som fröna skulle växa i. Han älskade blommor, så han bara sådde frön omkring sig. Han har gått bort, men hans blommor lever fortfarande.

Och avsked lämnar efter oss
Fotspår i tidens sand.

Fotspår, som kanske någon annan
Som seglar över Livets allvarliga hav
En övergiven och skeppsbruten broder,
Som ser dem, ska få mod igen.

¹¹ Och det är vad vi alla tycker om att få se, att någonting som vi har gjort kan få andra att — att dra nytta av det, som vi har gjort.

¹² För några dagar sedan satt jag och pratade med min trofaste lille vän här i staden, en medicine doktor, Sam Adair. Han sa: "Hur mår du, Bill?"

¹³ Och jag svarade: "Å, ganska bra, antar jag, doktorn." Jag sa: "Du själ?"

¹⁴ Och han sa: "Å, en massa patienter." Han sa: "Jag hade femton undersökningar i eftermiddag."

¹⁵ Jag sa: "Nåväl, det är ju bra, så länge det bara är undersökningar, och man inte finner något fel." Jag sa, "Du vet, . . ." Vi kom att prata om förr, då vi var pojkar. Och jag sa: "Ja, doktorn, jag vet just inte, hur länge jag kommer att vara kvar. Vi är i femtioårsaldern bägge två."

Och han sa: "Det är sant, Bill."

16 Och jag sa: ”Men alla de här åren, ungefär trettioett år som predikant nu, har jag hållit mitt hjärta förberett för den stunden, då Han kommer. Så det spelar ingen roll, när Han kommer.”

Så han sa: ”Det är sant.”

Jag sa: ”Det mest spännande jag har, är att leva för andra.”

17 Och han sa: ”Det är det, som är livet, som gör livet verkligt, det är då man . . . Inte vad man kan göra eller åstadkomma åt sig själv, utan vad man kan göra för andra.”

18 Ser ni, det är då, man verkligen lever. Och om det råkar finnas någon bland oss som aldrig har gjort det, försökt leva för någon annan, så ge det en chans, och titta bara, så mycket mer livet har att ge dig, då du inte lever för vad du själv kan få ut av livet, utan för vad du kan ge någon annan i livet. Och du kommer att finna, att det är mer välsignat än rikedomar eller vad som helst av . . . Som man kan tänka sig. Det är vad du kan göra för någon annan för att göra livets bördor . . . För livet i sig självt är ju en börda. Och det kommer att göra det lite lättare för någon annan. Du känner bara inte till den glädjen, med mindre du har provat det en gång, att göra någonting för någon annan.

19 Och då kommer det mig att tänka på trettioett år (det blir det snart) i Herrens tjänst. Och jag antar, att varenda människa tänker på, då hon en gång måste komma till sin sista tjänst och komma till sin sista stund, och ser tillbaka längs vägen och ser, vad som har åstadkommits, ser vad som har hänt: ”Har du gjort någonting?” Och om . . . Jag har just sagt, att det är, vad man gör för andra, som räknas.

20 Jag undrar ofta vad det skulle bli, då jag kom till slutet på min väg, vilket vi inte vet, vid vilken tid det kommer att bli, ingen av oss. Så jag funderade på att titta tillbaka ner längs vägen, som jag har kommit genom livet och sett de olika höjderna och buskagen och klipporna och svåra ställena och jämna löparbanorna, och vad jag gjorde under sådana tider. Det kommer att visa sig, alltsammans, en vacker dag i den stund då jag går bort. Och det kommer det att göra med var och en av oss. Vi kan allesammans vara säkra på det, att det ska — att det ska visa sig för var och en, då den tiden kommer.

21 Och det här för mig eller leder mig till att säga någonting, som jag hellre skulle vilja fly än säga. Det leder mig till att säga någonting, som jag . . . Det gör ont djupt i mitt hjärta att säga det, men det jag säger, är jag tvungen att säga, och jag inser, att det här spelas in, och att världen kommer att höra det, men jag har lämnat tjänsten av en — en orsak, som jag är ledsen över att jag måste lämna den av. Och kanske många av er har hört det, att jag stänger mitt kontor osv. och lämnar fältet.

22 Jag vet inte, vart vår Herre kommer att leda mig, och det kan jag inte styra, eller vad Han nu vill, att jag ska göra. Men jag tänker på slutet av vägen, dit jag måste komma. Och på livets

resor har jag gjort så många misstag, för vilka jag är mycket ledsen i mitt hjärta, för att det, antar jag, att vara människa och i svaghet osv., får en person att göra saker eller säga saker som . . . Och till och med handla så, som de inte skulle vilja göra annars. Men på grund av den mänskliga varelsens svaghet, å, så — så har vi de där tillfällena. Men det . . .

²³ Om det finns någonting, som jag har föresatt mig att göra, så var det att få höra vår Herre Jesu Ord vid den här resans slut, att Han säger: "Det var väl gjort, min gode och trogne tjänare." Och många gånger har jag sagt, att jag skulle ha tyckt om att få stå där, då Han sa: "Kom till mig!", men jag ville verkligen höra Den säga: "Väl gjort!" Jag hörde ju inte den där Rösten, ursprungligen, säga: "Kom till mig!", på den tiden då Bibeln skrevs, men jag vill verkligen höra Den säga: "Väl gjort!"

²⁴ Och någonting, som jag alltid ville vara, och i mitt hjärta vill vara, det var en trogen tjänare åt Jesus Kristus, min Herre och Frälsare. Jag vill, att mitt vittnesbörd ska vara rent, klart och tydligt, att jag stod, och i alla mina misstag älskade jag ändå Honom av hela mitt hjärta. Och det gör jag i förmiddag av hela mitt hjärta.

²⁵ Och på grund av detta tvingar det mig säga, att jag lämnar tjänsten, för det är någonting, som uppstod bland människorna, som har fått mig att göra det, det är, att jag har tagits från min ställning som "predikant" eller "broder" och kallas för Jesus Kristus, och så kalla . . . Och det skulle brännmärka mig som en antikrist. Och jag vill hellre möta Gud som en, som ger upp, än jag skulle möta honom som en antikrist, som tar ifrån Honom någonting.

²⁶ Jag hörde talas om det för — för några år sedan, och jag trodde, att det var ett skämt. Och jag träffade ett par bröder (som jag inte ser någon av dem i mötet i förmiddag), två eller tre av dem en gång på en fisketur, och de närmade sig mig och ämnet genom att säga: "Broder Branham, är inte du den smorde Messias, Kristus?"

²⁷ Och jag la mina armar om halsen på båda bröderna, rättare sagt allesammans, och jag sa: "Bröder, hur mycket jag än har försökt att vara en sann Kristi tjänare, skulle jag inte vilja att ni skulle säga någonting sådant som det där. Och om det någonsin skulle sägas om mig, så kommer jag att lämna fältet med gott samvete, och ni som gör det där kommer att vara ansvariga för varenda själ, som jag skulle ha räddat under den tiden, ser ni, för att ni tog bort mig från fältet." Och jag trodde att det där gjorde slut på det.

²⁸ Och jag hörde det några gånger till. Men det var inte så. Och häromdagen i Kanada visade en broder mig en slags liten biljett, som han bar i sin ficka, där det stod "William Branham är vår Herre," om att döpa i William Branhams namn. Och en liten . . .

En kär . . . Om det hade varit en fiende, om det hade varit min fiende, skulle jag ha vetat, att det var ett skämt. Men en kär, älskad broder kom fram för att bekänna sina synder och sina fel och betyga sin tro på mig, att jag var Jesus Kristus.

29 Och jag har fått brev hemma och telefon från Chicago och olika ställen, som frågar mig, om jag tror på den där läran.

30 Och jag har fått alla slags brev, som har kommit de senaste få dagarna, och telefon från olika ställen, som säger så, att jag var Kristus. Bröder, det där är en fruktansvärd, skamlig, ogudaktig djävulens lögn! Förstår ni? Ser ni, jag är er broder. Det där skulle nu jaga bort vilken person som helst ifrån fältet. Det skulle få vem som helst, som älskar Kristus, att fly ifrån den saken.

31 Jag gick till Herren här för inte så länge sedan, när jag först hörde det, för ungefär ett år sedan. Och då gick jag till Herren och Han hänvisade mig till Skriften om då Johannes kom ut och predikade, att de inte hade haft någon profet på jorden på så många år, att det skulle . . . De blev allesammans häpna i sina hjärtan, och tänkte, att Johannes kanske var Messias. Så då . . . Johannes, de gick och frågade honom, och han sa, att han inte var det. Ni kan läsa det i Lukas 3:e kapitel, 15:e versen. Och sedan så . . . Men det där lugnade liksom ner sig, så jag lät det vara så där.

32 Men då det sedan blev så här, då förstod jag, att någonting måste göras. Och jag säger så här: "Att synerna och Herrens Ängel, som visade sig vid floden", (om det här ska vara mitt sista budskap eller den sista saken till församlingen, till världen) "de där sakerna är Sanning, vad Herrens ängel beträffar."

33 Och jag stod stilla, om folk kallade mig för profet många gånger, för en *profet* i det engelska testamentet är bara "en predikant, en profeterare, en förutsägare av Ordet," osv. Jag skulle stå för det, för man kunde bara liksom trycka ner det där, men då det kommer till att kallas för "Smorde Kristus", eller någonting, det var för mycket för mig. Jag kunde bara inte stå ut med det där.

34 Och så sedan ungefär . . . Jag kom . . . Efter att ha lämnat mötet i Kanada, fann jag det där långt uppe hos eskimåerna eller indianerna där uppe, att det hade kommit in ibland dem.

35 Och så slet det sönder mig alldeles. Och jaktturen, som jag hade planerat så länge, den kunde jag inte ta. Jag var rädd för en jaktolycka, om ni förstår vad jag menar. Jag blev så osäker, värre än som jag står här nu. Och jag kunde bara inte stå ut med det längre, att tänka att trettioett års predikande rann ner i djävulens avloppsrör, in i . . . Då jag är borta, vad kommer de att säga? "Där är han, det är precis vad det var.", och allt inflytande som jag hade över människorna, då ser ni var det skulle vara, jag skulle vara en antikrist. Och jag kunde bara inte stå ut med det!

36 Jag tänkte: ”Jag skulle hellre dö här i skogen, liksom om jag ramlade på mitt vapen eller någonting, än . . .” Och jag såg, att jag var . . . Sedan tänkte jag på min lille Joseph osv., som måste uppfostras. Och jag var inte i stånd att jaga, så jag bara lämnade skogen och kom hem.

37 Och jag har varit uppriven i åtta eller tio dagar, i ett sådant tillstånd att jag — jag trodde, att jag höll på att förlora mitt förstånd. Och jag bara bad alla att hålla sig borta från mig och låta mig vara ifred för att jag är i ett sådant tillstånd och nervös och upprörd och helt söndersliten.

38 Och jag undrade: om det hade varit någon av mina fiender, skulle det ha varit all right, men jag skulle bara ha skrattat åt det och gått vidare. Men då det är fråga om kära bröder, kära systrar, då var det det, som sårade mig. Och jag sa: ”Herre, det stora . . . Saken är för stor för mig, jag måste bara gå ut och lämna det i dina händer. Jag — jag vet ingenting annat, jag kan göra.”

39 För några kvällar sedan, för att göra det säkert, fick jag ett — ett besök av Herren. Och jag såg närstående pyssla med en — en orm, som var gul och svart, och talade om det för mig utan vidare, och den — och saken bet mig i benet. Men blodet var så rikt, att det inte hade någon effekt på mig. Och jag tittade ner, och det var där, jag hade blivit biten tidigare. Och jag vände mig snabbt om med en pistol och sköt saken, och det träffade den mitt på saken.

40 Och en broder sa . . . Jag vände mig om med min pistol för att skjuta huvudet av den, och han sa: ”Gör inte det, plocka bara upp käppen, som ligger där bredvid dig.” Och när jag vände ryggen till för att plocka upp käppen, slingrade den sig ner i litet vatten, bara en liten vattenpöl.

41 Jag sa: ”Nåja, det kan inte göra ont så mycket längre nu, för jag tror, att brodern inser (bröderna) vad som skulle hända.” Jag sa: ”Den kommer . . . Den är dödligt skadad, så den kommer att dö.”

42 Och jag frågar många av mina medlemmar i min församling här, i det här tabernaklet tillsammans med broder Neville och mig, som har kommit och närmat sig mig med samma fråga: Bröder, systrar, har jag inte försökt vara en sann Kristi tjänare inför er? Har jag inte försökt vara er broder? Hur det nu än är, så är det en ande över kära människor. Många människor har frågat mig om det här. Men det är — det är en ande, men jag hoppas att den i dag får ett dödligt sår och kommer att dö ut snabbt, så att jag kan återvända tillbaka till tjänsten. Till dess ber jag er, var och en, att be för mig. Jag vet inte vad jag ska göra. Min bostad är till salu. Jag står bara inte ut med det, jag — jag — Om jag stannar kvar kommer jag att bli helt galen. Och jag. . . Jag ber er att be för mig.

43 Och kom ihåg, om ni någonsin har trott på mig, om ni någonsin har trott att jag är en Kristi tjänare, så kom ihåg: ”Det där är en villfarelse! Det är falskt!” SÅ SÄGER HERREN! ”Det är fel! Ha ingenting med det att göra!” Jag är er broder.

Låt oss böja våra huvuden!

44 Himmelske Fader, mitt kött darrar, mina händer klämmer ihop sig, mina tår drar ihop sig i mina skor. Å, Gud, var barmhärtig! Vad har jag någonsin gjort, Herre, för att förtjäna det här? Jag ber att du ska vara så barmhärtig mot mig, Herre, och mot alla. Och där uppe, och de där kära älskade människorna, må de inse sitt misstag och vad de har gjort, Herre, som har krossat deras broders hjärta och . . . Inte bara broderns, utan också vår Frälsares, vår himmelske Faderns. Jag ber att du ska förlåta oss för våra misstag, Herre. Låt Kristi heliga Blod nu dra samman våra varelser, Herre, och välsignat vare det Band, som binder samman våra hjärtan i kristen kärlek och gemenskap.

45 Gud, må den fiende, som närmade sig våra bröder och våra systrar med . . . Må den få ett dödligt sår, så att den inte längre kan existera, må den bara dö bort, Herre! Då du gör det, Fader, ska jag vända tillbaka till fältet igen. Men till dess, Herre, är jag din förkrossade tjänare, som väntar, väntar. Det är bortom allt, vad jag skulle kunna göra. Med tårar och med gråt och med övertalning försökte jag, Herre, ivrigt (Du känner mitt hjärta.) att stoppa det innan det gick så långt, men det gick förbi allting, som jag skulle kunna göra. Så, Fader, jag överlämnar det i dina Händer, från denna predikstol som jag har predikat ifrån i alla dessa år, överlämnar jag det i din Hand.

46 Se nu till det, du, Fader, på Ditt eget gudomliga sätt! Och då det är helt avslutat, och allting är över, då ska Din tjänare komma tillbaka. Till dess väntar jag på att få höra från dig, Herre.

47 Välsigna oss nu och ge oss ett härligt möte idag, för vi är ju inte här helt och hållet för det här, utan bara för att göra det klart, offentligt, inför världen. Så att de kan veta, Fader, att jag älskar dig och tror dig och har stått för dig, och — och vill göra det. Om jag måste gå, så låt mig gå, Herre, med ett rent hjärta och ett verkligt vittnesbörd om att jag trodde på dig och litade på dig! Bevilja mig det! Så ska jag prisa dig, och vi ska ge dig ära genom alla tider, som ska komma, genom Jesus Kristus. Amen.

48 I Skrifterna, låt oss nu slå upp Bibeln i . . . Jag tänkte, att i förmiddag skulle det vara en bra sak, om broder Neville inte har något emot det, att bara fortsätta i några minuter i . . .

49 Jag . . . Låt mig inte höra det nämnas en enda gång till bland några av er! Be bara och håll det borta, stäng av det. Förstår ni? Jag . . . Jag — jag är — jag är femtiotvå år gammal, men jag tror att kanske, om Gud skonar mig, så har jag litet liv kvar, och jag

vill använda vartenda uns av min tid för Kristus. Så kom ihåg, att jag far bort, för att jag är tvungen att göra det.

⁵⁰ I Uppenbarelseboken, nu, i det 4:e kapitlet, där vi slutade häromdagen då vi studerade... Uppenbarelseboken, det 4:e kapitlet, tror jag, i den sista delen av versen, av kapitlet. Ja, hur många tycker om Uppenbarelseboken? Underbart! Jag tror nu, att vi slutade i det 5:e — 5:e kapitlet, eller hur? Vi slutade i det 4:e kapitlet med de fyra levande Varelserna. Låt oss nu närma oss Ordet nu och glömma de här sakerna, som är i det förflutna!

⁵¹ Fader Gud, hjälp oss nu, då vi är nervösa, men vi närmar oss Ordet. Vi glömmet det, som är i det förflutna, och strävar nu mot den höga kallelens märke, predikanternas höga kallelse att vara en Kristi tjänare. Ge oss Ordet i förmiddag och ge mat åt våra hungriga själar! För vi längtar, Herre, och väntar på Den Helige Andes dyrbara smörjelse. Kom ibland oss, Herre, och förlåt oss våra synder och överträdelser, och låt oss vara dina tjänare! För vi ber om det i Jesu Namn. Amen.

⁵² Nu tog vi församlingstidsåldrarna, de sista Sju Församlingstidsåldrarna. Och så tror jag nu, att några av dem försöker... Tänker skriva upp det här, församlingstidsåldrarna. Sedan kommer vi in i det 4:e kapitlet i Boken *The Revelation*... Vad är det här? *Jesu Kristi Uppenbarelse*. *Uppenbarelsen*, som på latin kallas för *Apokalypsen*, vilket betyder ”att uppenbaras, att ta bort locket av, att visa, att avslöja”, att framföra uppenbarelsen av Jesus Kristus, som Var, Är och Ska Komma, Davids Rot och Avkomma.

⁵³ I det fjärde kapitlet finner vi nu, att Johannes blev uppryckt till Himmelen efter att han hade sett församlingstidsåldrarna. Bara litet bakgrund nu, och sedan ska vi... .

⁵⁴ Kanske det är bäst att läsa några verser av det 5:e kapitlet, och sedan ska vi börja direkt med bakgrunden.

Och jag såg i högra handen på honom som satt på tronen en bok som var skriven inuti och ... baksidan, förseglad med sju insegel.

Och jag såg en stark ängel, som förkunnade med hög röst: ”Vem är värdig att öppna boken och att ta loss dess insegel?”

Och ingen människa, varken i himmelen eller på jorden eller under jorden, kunde öppna boken eller se på den.

Och jag grät ... för att ingen människa befanns värdig att öppna och ... läsa boken, eller att se på den.

Och en av de äldste sa till mig: ”Gråt inte! Se, Lejonet av stammen... , av Juda stam, Davids Rot, har vunnit seger, så han kan öppna boken och ta loss dess sju insegel.”

Och jag tittade, och se, mitt framför tronen och . . . de fyra varelserna och mitt framför de äldste stod ett Lamm som om det hade varit slaktat, som hade sju horn och sju ögon, vilket är Guds sju Andar, som sänds ut över hela jorden.

Och han kom och tog boken ur högra handen på honom, som satt på tronen.

Det där är de första sju verserna.

55 Nu i Uppenbarelsebokens 3:e kapitel finner vi nu slutet på Församlingstidsåldern, som slutade med den laodiceiska, den ljumma församlingstidsåldern. Sedan finner vi, att Johannes omedelbart efter detta togs upp i Anden, upp i Himlarna. Och han såg saker, som var och som skulle komma och saker som hade varit. Nu finner vi, att församlingen inte visar sig mer förrän i Uppenbarelsebokens 19:e kapitel, då hon kommer tillbaka tillsammans med sin Herre, härligt tvättad i Blodet.

56 I det här sista citatet, nu, som en liten bakgrund för att bli insatta i var Johannes befinner sig nu, fann vi, att i det senaste budskapet . . . Jag tittade bara helt kort på det i går, en del av det sammanhang som jag hade talat om. Och Johannes bars upp till Himmelen och såg de där sakerna. Och i det där hade jag lagt märke till, att Han hade gett mig en uppenbarelse, att . . . Som ni vet, var många tillsammans med Honom efter Hans uppståndelse, och några sa: ”Vad kommer att hända med den här mannen, som lutar sig mot ditt bröst (Johannes)?”

57 Jesus vände sig om och sa: ”Vad kommer det dig vid, om han dröjer kvar, tills jag kommer?” Så han . . .

58 Då gick där ut en lära. Ser ni, hur lätt det kan komma igång? Där gick ut en lära, att — att ”Johannes inte skulle dö, innan han hade sett Jesus komma, eller innan den Andra Tillkommelsen.” Bibeln säger, att det fanns en lära, som kom ut om det där.

59 Men Jesus sa det aldrig på det viset. Han sa: ”Vad kommer det dig vid, om han dröjer kvar, tills jag kommer?”

60 Nu finner vi, att han lyftes upp till himlarna och såg från och med då fram till Herrens tillkommelse, liksom om han hade varit där och sett alltsammans ske. Johannes själv levde inte . . . Han levde, tills han blev blev drygt nittio år gammal, och dog sedan en — en naturlig död (den ende av apostlarna) sedan han kommit tillbaka från sin exil på ön Patmos.

61 Nu finns det en enastående poäng, som jag skulle . . . (Jag tror att de har tagit bort min . . . Svarta tavlan, men . . .) Jag skulle vilja betona den litet grand, innan vi kommer fram till den här viktiga saken. Å, det här är härligt! Ett underbart, underbart kapitel.

62 Och sedan börjar redan nästa kapitel med att öppna de här inseqnlen. Oj, oj! Och sedan måste vi hoppa därifrån och gå till

olika ställen i Bibeln, för att få de här inseglen, när de öppnas, och vad deras hemligheter är. Å, de är härliga, så rika på andliga vitaminer!

⁶³ Nu ser vi, att en av de stora enastående sakerna, som jag vill fästa er uppmärksamhet på, var de levande Varelserna (i den sista delen av det 4:e kapitlet), som Johannes såg bevaka den där Förbundsarken. Minns ni hur de var ordnade precis liksom Israel i dess marsch? De hade nu på den, där var en levande Varelse ansikte. Och vi fann, att de här Varelserna inte var Änglar, inte heller var de människor. De var Keruber. Och vi fann dem i Gamla Testamentet på arken. Vi finner dem i Nya Testamentet. Och så hittar vi dem borta i Herrens Tillkommelse igen, Keruber som vaktar nådastolen.

⁶⁴ Nådastolen som ingen kunde närma sig, om det inte fanns en försoning där för den personen, enda sättet som helgedomen . . . Då den bestänktes med blodet, blev den en nådastol. Men sedan blodet hade tagits bort, blev det ett domarsäte.

⁶⁵ Och, oj, oj, ingen kunde stå ut med Guds domar. Det enda vi kan se fram emot är barmhärtigheten, inte domen, inte rättfärdig- . . . , rättfärdigheten. Vi kan inte närma oss Hans rättvisa, eftersom Hans rättvisa, Han måste ju hålla sitt Ord, och då Han håller sitt Ord: ”Den dag du äter av det, den dagen dör du.” Vem skulle vilja ha rättvisa? Jag vill inte ha rättvisa. Jag ropar efter barmhärtighet. Å, låt Guds barmhärtighet . . . Och nådastolen är bestänkt!

⁶⁶ Men det fanns en tid, då man renade helgedomen, då det var ett domarsäte, så länge blodet var borta från sätet.

⁶⁷ Nu närmar vi oss den tiden nu. Vi närmar oss nu, i denna tidsålder, en rening av helgedomen och domarna, som kommer över jorden. Förstår ni? Så länge Blodet finns där kan Gud inte förstöra jorden, så länge Blodet finns där är ingen en syndare inför Gud. Varenda en är rätt, för det finns en Försoning för varenda en. Men om man inte kan acceptera den där Försoningen och går in i Hans Närvaro, då är man en syndare, man är bortom den här barmhärtigheten. Då har man dömt sig själv. Men nu, medan det finns barmhärtighet . . . Men när helgedomens rening kommer, går Blodet bort från nådastolen, och då faller Guds vrede över jorden. Oj, oj! Gud vare oss nådig, så att vi inte på den dagen befins utanför Guds nåd!

⁶⁸ Nu ser vi där inne . . . Jag ska försöka att liksom förändliga det här, rättare sagt rita ut det åt er med mina händer, att det fanns fyra hörn, där Israel slog läger. De placerade arken i centrum, och på de fyra sidorna av tältet var tre av Israels stammar, och tre fyror är tolv, eller fyra treor, rättare sagt, tolv. Och varje trea hade en chef. Och varje stams chef. . .

⁶⁹ En av dem var Ruben, han slog alltid läger söderut. Han var människohuvudet. Och Efraim var i väster med tre stammar, han

var oxen. Så i öster var Juda, som är lejonet. Och i norr fanns Dan, som var örnen. Lägg nu märke till det här! Kommer ni ihåg dem? Ni minns dem väl allesammans, hur vi hade ritat ut dem: örnen och oxen och människan och lejonet.

⁷⁰ Nu märker ni, att Juda vaktar den östra porten. Och Kristus är "Lejonet av Juda stam." Han kommer att komma ner från skyarna i öster och gå in genom porten. Han kommer från den östra porten från Juda stam. Och Han är "Lejonet av Juda stam."

⁷¹ Och vi finner i vårt kommande budskap i förmiddag, att han fortfarande utropas som "Lejonet av Juda stam, Roten, Davids allra första början." David var kungen i Evighet. Och Kristus sitter på Davids tron i Tusenårsriket, han är Kung för evigt. "Det kommer aldrig att fattas en enda David." Halleluja! "Det kommer aldrig att fattas en enda David!" Gud lovade det, sa: "Det skulle aldrig fattas någon David, inte en enda."

⁷² Man säger: "Hur är det i dag, var är de judiska domarna?"

⁷³ Han har fortfarande Säden, Kristus är hans Son efter köttet. Där sitter det en. "David ska inte fattas." Det är riktigt. Och Kristus är det där "Lejonet av Juda stam", som David härstammar från.

⁷⁴ Nu finner vi, att de var vakterna vid nådastolen. De bevakade nådastolen. Ingenting kom fram till den, det gick först över stammarna, innan det kunde komma till nådastolen. Varenda man var villig att ge sitt liv, varenda israelit i lägret skulle dö, innan någonting kunde komma in i det där lägret där borta och ta den där nådastolen. Och nu finner vi, att det var den gammaltestamentliga ordningen.

⁷⁵ Och i Nya Testamentets ordning finner vi samma sak, att den var bevakad, nådastolen. Å, jag hoppas, att ni får tag i det! Nådastolen är fortfarande bevakad, har fortfarande vakterna. Vi fann, att de där vakterna är Matteus, Markus, Lukas och Johannes, som bevakar Apostlagärningarna, Den Helige Andes gärningar, som utfördes bland apostlarna, vilket är Apostlagärningarna i det Nya, det Nya Testamentet. Och de fyra författarna till Evangelierna, Matteus, Markus, Lukas och Johannes, vaktar allesammans den där nådastolen för att visa, att det är Gud, Den Helige Ande, idag. Varenda Skrift, Matteus, Markus, Lukas och Johannes, varenda en av dem kommer att stödja Herrens Jesu Kristi sanna Evangelium och Den Helige Andes gärningar.

⁷⁶ När vi nu kommer förbi Det Där, då är inte det där Det. Men det stöder det sanna Budskapet! Liksom vi finner där i Apostlagärningarna 2:38: "Omvänd er och låt döpa er i Jesu Kristi Namn till era synders förlåtelse."

⁷⁷ Och i dag har de antagit namnet "Fadern, Sonen och Den Helige Ande" att döpas i. Det finns inget Skriftställe för det där! Det finns ingen bakgrund. Det finns ingenting — det

finns ingenting, som skyddar det där, inte ett dugg! Man säger: "Matteus sa det." Matteus skyddade det. Matteus 28... 1:18 säger:

... Jesu Kristi födelse var det nu så här: Då hans mor Maria var trolovad med Josef, innan de hade kommit tillsammans, befanns hon vara med barn genom den Helige Ande.

Allt detta skedde medan... Josef, hennes man, (rättare sagt) som var en rättfärdig man ... inte ville göra henne till ett offentligt exempel, hade för avsikt att – att skiljas från henne i hemlighet, på det här viset.

Men medan han tänkte på de här sakerna, se, då uppenbarade Herrens ängel sig för honom i en dröm och sa: "Josef, du Davids son, frukta inte att ta till dig Maria, din hustru, för det, som är avlat i henne, är av den Helige Ande."

78 Så Den Helige Ande och Gud Fader är samma Person, annars hade Han två fäder. Förstår ni? Så där ser ni!

Och hon skall föda ett barn, ... ge honom namnet JESUS, ...

... och detta skedde, för att det skulle uppfyllas ... profeten hade talat om, ...

79 Gud skulle vara med oss, och kallas Emmanuel, vilket är Gud, Fadern, Sonen och Den Helige Ande, i ett enda namn (Jesus Kristus), vilket skyddar den där porten mot villfarelse.

80 För några dagar sedan i Chicago, inför en predikantsammanslutning i Chicago, större Chicago... Jag visste... Den Helige Ande fick upp mig på natten och sa till mig: "Stå vid fönstret!" Han sa: "Det är en grupp predikanter, och de förbereder en frukost åt dig." Han sa: "Var försiktig, de kommer att attackera dig ifråga om det här."

81 Jag sa: "Tack, Herre!" Han visade mig var den skulle hållas.

82 Och jag gick och talade om för några predikanter, broder Carlson och broder Tommy Hicks, hur det skulle vara. Jag sa: "Den platsen som ni har beställt, det kommer inte att bli så. Vi kommer att vara på ett annat ställe." Talade om, hur doktor Mead skulle sitta, hur en färgad man skulle komma in, sitta så här och allting om det.

83 Så den där morgonen, och de sa... Min son sa till mig, han sa: "Pappa, ska du gå över dit i det där bråket?"

84 Och jag sa: "Jag går inte dit för att bråka. Jag ska gå dit, smord med Den Helige Ande, med ett Guds Ord, som kommer att vakta den där nådastolen så länge, som Han är där."

85 Så när vi kom dit ner, innan de ens hade fått en chans att fråga om en enda sak, talade den Helige Ande till mig och sa: "Nu är det dags att säga det."

86 Jag sa: "Jag vet, varför ni är här." Och jag sa: "Nu, broder Hicks, och du och broder Carlson, chefen för Kristna Affärsmännen", sa jag, "är inte allting precis så, som Den Helige Ande sa till mig i förrgår? Att ni inte fick det där rummet, vi skulle vara här borta?" Och de hade just fått det den morgonen. Och jag sa: "Titta nu, alla är placerade precis som Den sa, att det skulle vara." Jag sa: "Det ni vill komma till mig med, är om Jesu Kristi Namn för dopet."

87 Och då vi... Den Helige Ande började ta Guds Ord och uppenbara Det och tolka Det så där, då alla de där treenighetspredikanterna satt där, sträckte sig under bordet och skakade hand med varandra och tårarna rann nedför deras kinder. Och jag förstod, att sjuttio två av dem skulle komma ner hit till det här tabernaklet för att jag ska döpa dem i Jesu Kristi Namn.

88 Nådstolen är bevakad, ser ni, Den Helige Ande bevakar nådstolen. Vi måste bevara den exakt... Låta Guds Ord... De mäktiga budbärarna, som sitter där, Matteus, Markus, Lukas och Johannes, som stöder varenda gärning i Nya Testamentet.

89 Och nu, det där är nu exakt vad jag sa i den första delen av den här förmiddagens budskap, låt oss bevara den just där, bevakad av Evangeliet. Ser ni det? Förstår ni? Bevara den just där, där Evangelierna kommer att vakta Den.

90 Nu finner vi, att de där inne bevakade Guds nådstol i Gamla Testamentet, och där, Matteus, Markus, Lukas, Johannes, allesammans. Och till och med Lejonet av Juda stam gav Sitt liv för att vakta den där nådstolen, låt den bestänkas med Sitt eget Blod. Och där står Han i förmiddag, idag, den store Erövraren som ska komma ner från Östern en dag, och vi ska få se Honom.

91 Nu slår vi upp det kvickt, för jag vet att det blir en dopförrättning. Vad är den här sjufalt förseglade Boken? Å, vilken fantastisk sak! Märkte ni hur det står här: "Det var sju insegel på baksidan av Boken."? Det är någonting... Å, må Gud hjälpa oss nu och ge oss mod, så kan jag kanske förr eller senare ge er det. Titta, det här är inte skrivet i Ordet, det är förseglat på baksidan av Ordet. Boken förseglades med dessa sju insegel. Bokens hela hemlighet är förseglad i de här sju inseglen. Det här är ett av de största kapitlen i hela Uppenbarelsesboken. Titta!

Och jag såg i högra handen på honom, som satt på tronen, en bok skriven inuti och... skriven inuti (Inuti är det skrivet, det är vad vi läser i förmiddag.) och... baksidan, förseglad med sju insegel.

Utanför Bibeln, det som Bibeln inte ens säger, det är förseglat här inne med sju insegel: Guds hemligheter.

⁹² Vad är det, nu då? Lägg nu märke till det! Ett insegel representerar en färdig produkt, någonting som redan har prövats, bevisats och sedan beseglats. Var är . . . Vi har beviset på vår frälsning nu genom att vara beseglade med Den Helige Ande. Det är beviset på vår frälsning.

⁹³ Låt oss gå tillbaka bara en minut! Jag – jag har ett Skriftställe nedskrivet här, åtskilliga av dem, jag har inte tid att få med alla. Men låt oss gå tillbaka till Efesierbrevet, bara ett ögonblick, och läsa i Efesierbrevets 1:a kapitel, så att ni kan få tag i den verkliga innebörden!

Paulus, en Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, till de heliga, som är i Efesus, . . .

⁹⁴ Och kom ihåg att Johannes hade det här brevet, adresserat till Efesierna, till Efesus och de trogna i Kristus, de som Paulus hade predikat för och uppfostrat och fött upp med Evangeliet. Förstår ni?

. . . Efesus, och till de trogna i Kristus . . .

⁹⁵ Det är de, som redan är i Kristus. Hur kommer vi in i Kristus? ”Genom en enda Ande döps vi alla in i en enda Kropp,” som är Kristi Kropp.

Nåd vare med er och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus!

Välsignad vare vår Herres Jesu Kristi Gud och Fader, som har välsignat oss med alla andliga välsignelser på himmelska platser i Kristus Jesus!

⁹⁶ Tänk på det nu! Han har välsignat oss med all himmelsk nåd, välsignelser, då vi kommer tillsammans i Kristus Jesus (som de troende, den utvalda Församlingen, de utkallade, de undansatta). Han har beseglat oss genom Sin Helige Ande och uppenbarar nu för oss alla de ting, som är i framtiden för oss. Nu är vi framme vid de sju inseglen.

Liksom han har utvalt oss i honom innan världens grund lades, för att vi skulle vara heliga och ostraffliga . . . i kärlek,

har han förutbestämt oss till barnskap hos sig själv genom Jesus Kristus, enligt Sin egen goda vilja . . .

⁹⁷ Vilken vacker tanke det här är! Låt oss läsa vidare bara en minut! Jag vill särskilt komma ner här till den 12:e versen, och 13:e, 14:e.

Så att vi, som först förtröstade på Honom, skulle vara till hans härlighets lovprisning.

På honom förtröstade ni också, sedan ni hade hört sanningens ord, och er frälsnings evangelium, i honom blev ni . . ., sedan ni kom till tro, beseglade med löftets helige Ande,

98 ”Efter att ni kom till tro.” Å, min baptistbroder, hur skulle du kunna säga, att Det Där inte är så? Ni säger väl, att ni får Den Heliga Ande, då ni kommer till tro? Det står: ”Efter att ni har kommit till tro, har ni blivit beseglade med löftets Helige Ande.” Lägg märke till det!

Vilken är beviset på vårt arv, ända fram till återlösningen av den köpta egendomen, till hans härlighets lovprisning.

99 Nu finner vi då, att ett *insegel* innebär att ”det är en avslutad sak hos Gud, det är redan avgjort.” Och varje troende blev besegrad med det här löftet ända från begynnelsen, för innan världens grund lades, var vi förutbestämda till att få barnaskap som söner. Innan världen någonsin kom till! Å, vilket hopp! Det får oss att vila orubbligt och säkert. Ett ankare för själen, som inte kastas omkring hit och dit, utan är förankrad i Kristus, ett hopp som är säkert. ”Förutbestämde oss innan världens grund lades till att få barnaskap som söner genom Jesus Kristus.” Å, så underbart! Jag älskar det där, ”avslutat arbete” hos Gud.

100 Låt mig nu bara citera ett Skriftställe till för er! ”Alla som Han i förväg kände, har Han kallat, alla som Han kallade, har Han rättfärdiggjort, alla som Han har rättfärdiggjort, har Han förhärligat.” Hela vägen från begynnelsen förutsåg Gud i Sitt stora oändliga sinne Sin Församling och förutbestämde den till att få barnaskap genom Jesus Kristus, för att ge dem evigt Liv vid tidsålderns slut. Vilken vacker sak! Broder Neville, det där får mig bara att känna mig mycket bättre. Gör inte du det? Å, ja. Barnaskap genom Jesu Kristi Blod!

101 Lägg nu märke till det, då vi fortsätter! Nu vet vi, att det är ett avslut- . . . Vi är förutbestämda tillsammans med Lammet. Den Helige Ande är vårt Insegel. *Beviset* innebär att ”mer är på väg.” Vi har bara handpenningen på Det nu. *Beviset* är bara handpenningen (Å, så vackert!), bara handpenningen, som håller det och säkrar det och förankrar det, så att ingen annan kan röra det. Det är handpenningen på vårt barnaskap. Amen. Den Helige Ande är nu Guds bevis i våra hjärtan (beseglingen), barnskapet som söner väntar på oss vid vägens slut. Guds söner och döttrar!

102 Låt oss slå upp ett Skriftställe till, riktigt snabbt, som jag har skrivit ner på den här andra sidan här. Romarbrevet 8:22, jag tycker, att det är vackert. Då jag nu studerade i går, skrev jag liksom ut några Skriftställen här, som jag gärna skulle vilja hänvisa till.

. . . vi vet att — vi vet att hela skapelsen samfällt suckar och vändas i smärta ända tills nu.

Och inte bara de, utan också vi själva, som har Andens förstlingsfrukter, även vi själva suckar inom oss i väntan på barnskapet, det vill säga våra kroppars förlösning.

103 Å, ser ni det? ”Hela skapelsen suckar,” säger Paulus. Allting suckar. Se på träden, hur de kämpar! Se på blommorna, hur de kämpar för livet, bara för att frosten ska riva sönder dem! Se på träden, hur de kämpar för att hålla ut sina grenar för att sjunga Guds ära! Ser ni? Allting, hela naturen, alla djur, alla fåglar, hur han snabbt flyr från fienden och kommer undan, allting stönar. ”Och vi själva”, sa Paulus, ”vi suckar också tillsammans med dem, för vi väntar på vår kropps förlösning.”

104 Men *nu!* *Nu!* De har gjort det alla dessa år fram till *nu!* *Nu* har vi handpenningen på vårt arv! Oj, oj! Vad har vi? Vi har beviset på, att Gud lever. Vi har beviset på, att Gud är med oss. Vi har beviset på att Gud inte har övergett oss, att vi är Hans och att Han är vår, för vi hyser nu (i våra kroppar), Guds Helige Ande, som ropar: ”Abba, Fader.” Och det finns ingenting, som någonsin kan ta bort detta. Vi är förankrade i Kristus.

105 Träden har nu inte det, naturen har det inte, men ändå suckar vi fortfarande tillsammans med dem, för att vi ännu inte har fått vårt barnskaps fullhet. Men vi har handpenningen på det, att vi plockades upp från det, som hör världen till och nu har blivit Guds söner och döttrar. Vilket slags människor borde vi vara? Oj, oj, då vi tänker på det där! Tänk på det!

106 Nu har vi beviset, vår ande suckar efter det fulla barnskapet, men nu har vi beviset på det. Då vi tar emot Den Helige Ande, är det beviset på vårt fullständiga barnskap eller vår fullständiga frälsning. Å, så vackert! Jag bara älskar det. All right.

107 Vi väntar på barnskapets fullhet. När kommer det här att ske? Vid den första uppståndelsen. Det är då, som våra kroppar kommer att förvandlas från dessa usla skapelser, som vi är, och vi ska få en kropp lik Hans egen härliga kropp: ”För vi ska se Honom som Han är, och vi ska bli lika Honom.” Då Han visar Sig, visar vi oss i Hans likhet. Vi kommer att ha en kropp lik Hans, en härlig, förhärligad kropp, och alla livets prövningar och strider kommer att blekna bort till en liten dimma och blåsa bort för att aldrig mer finnas till.

108 Och de här jordiska kroppshyddorna, som vi nu suckar i, vi väntar på att det där beviset — det där beviset. . . Att frälsningen ska komma helt i sin fullhet. Men nu i de här kroppshyddorna av lera har vi Någonting som talar om för oss, att vi har stigit upp så här långt. Amen. Vad är beviset? Det är den lilla handpenningen, som håller den, broder Dauch. Det är beviset. En gång älskade vi nu det, som hör världen till, då vi en gång syndade och gick omkring och gjorde världens saker, och inte brydde oss om Gud, var vi främmande för Honom, utan Gud, utan Kristus, i världen. Nu sände Gud Sin Helige Ande och därigenom lyfts vi upp från de där sakerna. Nu har vi beviset, så att vi vet, att vi har övergått från döden till Livet. Amen!

109 Här, då jag försökte visa det här *så här*. Här är det, den vanlige syndaren håller till, här nere på botten. Den kristne går nu litet högre upp än så här, han stiger upp över allt det där. Det där är beviset på hans frälsning.

110 För att man nu ska veta när. . . Vad syner gör med en. Så hjälpe mig, Gud är min domare, jag har aldrig för avsikt att få en till. Om det blir så, ska jag hålla det för mig själv, ser ni, för jag ser vad det åstadkommer. Människorna är inte redo för en sådan verksamhet, så man måste bara låta bli, förstår ni, gå tillbaka hit. Men om jag någonsin kommer ut på fältet igen, ska jag vara evangelist. Men titta här! På det här, då man kommer tillbaka in hit, här uppe, går man upp in i det här Himmelska här uppe. Man lever mitt uppe i de där områdena där. Man går förbi allt, som människan kan tänka sig, förbi alla de där sakerna. Och det för en upp i de där rymderna där.

111 Men, ser ni, nu har vi genom den Helige Ande beviset på vårt arv, för vi har lyfts upp från det, som hör världen till, och vi fortsätter vara tillsammans med världen, men vi är ovanför världen! Å, broder Neville, Gud vare barmhärtig och bevilja den levande Gudens Församling. . .

112 När vi någonsin kommer dithän, att vi tror att kyrkan, en vacker kyrka, så att: "Vi försöker jämföra oss med det, som hör världen till. Vi försöker få ett bättre basketlag än de har. Vi måste ha en — en bättre byggnad. Vi måste ha ett bättre bingospel. Vi måste ha *det här* och *det där* eller *det där* bättre." Å, hur kan vi någonsin jämföra Det med världens tjusning och glitter? Vi är inte. . . Evangeliet är inte ett *glitter*, det är ett *glöd*. Det är skillnad mellan glitter och glöd.

113 Ser ni, vi går bara omkring, som jag har sagt, och tar ett — ett lik från ett bårhus till ett annat, byter medlemmar osv. Nåväl, vad gör det oss för nytta? Och vi försöker göra det glittrande, stora fina kyrktorn, stora fina platser. "Vi måste ha en bättre en än metodisterna eller en bättre en än baptisterna, och vi försöker allesammans tävla med katolikerna, och vi har bingospel och fester och supéer och underhållning och allting."

114 Församlingen kan aldrig jämföra sig med världen. Hur kan du och din kyrkliga underhållning någonsin jämföra er med Frimurarlogen eller — eller några av de där människorna, som kan underhålla? Det där är deras område. Försök inte, att gå över på deras område!

115 Men vi har Någonting, som de inte har! Vi har Jesus. Låt dem komma över hit, om de vill ha något. Stanna i Kristus. Vi har Jesus. De kommer inte att. . . De kan inte få Jesus förrän de kommer över hit. Och då vi kommer över dit, är vi borta från Hans område.

116 Försök inte att glittra. Glöd! Och du kan inte glöda, du måste låta Det glöda genom dig. Förstår du?

117 Den lilla lysmasken glöder inte, för att han vill glöda, eftersom han *faktiskt* glöder, finns det någonting i honom, som glöder. Det är i honom, det är han som gör det, något inom honom bara glöder igenom honom.

118 Ja, det är så, det är med Den Helige Ande. Vi behöver inte vara egendomliga, vara annorlunda, vara någonting mera, bara släppa loss och leva ett gudfruktigt liv och bara låta Gud leva genom en. Det kommer att glöda för Evangeliet. Förstår ni? Inte glitter. *Glitter*; det får apor att hoppa efter sådana saker, vad som helst som glittrar. Ni vet, de hoppar alltid efter någonting "som är blankt." Men *glöd* är "Den Helige Andes mjuka, mogna sötma."

119 Nu väntar vi på uppståndelsen. Nåväl, förstår ni nu då? Säg "Amen," om ni gör det, vad jag menar med att säga "beviset". [Församlingen säger: "Amen." – Utg.] Vi har varit . . . Vi – vi vet, att vi har övergått från döden till Livet, eftersom vi är upplyfta. Vi är inte upplyfta i oss själva, utan upplyfta från det, som hör världen till, så att vi älskar alla. Och Gud älskar oss, och vi vet det. Och vi vakar över våra liv och ser, att det är Den Helige Ande, för vi bryr oss inte längre om det, som hör världen till. Förstår ni? Var så goda! Så länge man älskar världen eller det, som hör världen till, så är Guds kärlek inte i en ännu. Förstår ni? Men så länge man står över det där, då vet man, att man har sitt arv, ser ni, man är – man är på väg mot sin fulla återlösning.

120 Och det där kommer nu inte att ske, ser ni, förrän vi först har . . . Först måste vi möta Jesus. Och då Han kommer, kommer vi att få en kropp lik Hans kropp och vi kommer att bli lika Honom. All right.

121 Nu ser vi någonting, som var förlorat här, eftersom Bibeln sa så, och i Boken här som – som har återlöst oss. Vad är vi återlösta från? Någonting, som vi måste ha förlorat. Innan man kan vara återlöst, måste det finnas någonting, som har återlöst oss. Och hela arvet, som vi hade, har blivit – har blivit återlöst. Då måste vi ju ha haft någonting en gång, som vi inte har nu, men som det här Lammet kom för att återlösa. Förstår ni? Vi hade någonting, som vi var förlorade ifrån.

122 Lägg nu märke till det! Vad förlorade vi? Jo, det var Adam givet att ha evigt Liv, så länge han åt av Trädet hade han evigt Liv. Och vi lägger åter märke till, att Adam var . . . Han – han ärvde jorden. Han var . . . Liksom en amatörgud över jorden. Jordan var hans. Allting var givet i hans hand, han kunde göra med det, vad han ville. Han gav det namn och kallade det och gjorde vad han än ville. Han var sannerligen en Guds son.

123 I fallet förlorade nu Adam lagfarten till detta. Han förverkade den till Satan. Satan tog lagfarten. Adam var mycket lat, och han återlöste inte sina rättigheter, för han kunde inte återlösa sina rättigheter. Men Satan, som inte har rätt att äga

den, men han innehar det där, han är den här jordens gud. Bibeln säger det. Han innehar den. Inte för att han — att han — han verkligen har rätt till den, men han innehar den. Får ni tag i det nu? Satan innehar den, han håller den i sin hand. Döden är i hans hand, jorden är i hans hand, världen tillhör honom, varenda nation tillhör honom, han regerar och styr hela världen och allting i världen. Satan gör det!

¹²⁴ Men Gud vare tack, vi är inte av världen. Förstår ni? Så var — var så goda! Förstår ni? Och vi är. . . Jag menar inte Församlingen, han styr inte Församlingen. Han styr bara världen. Han sa, att de var hans, och han är världens gud. Jesus sa, att han var det, och det är han. ”Han är den här jordens gud, har förblindat människornas ögon.”, den här jordens gud. Han är himlens gud. Och nu äger han inte det här med rätta. Han äger det inte.

¹²⁵ Men han har förverkat. . . och Adam förverkade lagfarten till det, till det här, alla de här sakerna, som vi äger, Evtigt Liv och arvet av jorden. Jesus sa i Matteus 5: ”Saliga är de saktmodiga, för de ska ärva jorden.” Förstår ni? Nu har vi det ju inte nu.

¹²⁶ Och titta, det var inte till Adam eller någon av hans avkommor. Adams säd förlorade också absolut allting. Det är inte Adams säd. Hur mycket vi än försöker försköna den här världen, och hur mycket vi än försöker skapa stora fina hem osv., så tillhör det fortfarande inte Adams säd. Nänämensan. Den gick inte till Adams säd, nänämensan, för Satan tog den med hull och hår. Riktigt! För Adam förverkade den.

¹²⁷ Nu, oj, oj! Ja, så många saker skulle kunna sägas. Jag — jag vill bara inte ta alltför mycket tid nu, så vi får tid att döpa. All right.

¹²⁸ Han innehar den, men han äger den inte med rätta, Satan gör så. Då den rättmätige ägaren — den rättmätige ägaren — ägaren förlorade den, finns det bara ett sätt, som den kan återlösas på.. Det är nu av en nära släkting, det är den ende, som rättsligt kan återlösa den. Detta har vi nu naturligtvis i Jesu Kristi jungfrufödelse.

¹²⁹ Nu vill jag säga någonting här. Det första, som vi vill gå tillbaka till, är om vi går tillbaka till — till Gamla Testamentet här, så tror jag, att jag fick det nedskrivet här någonstans, 3 Mosebok 25. I 3 Mosebok 25:23 och 24 kan ni få lagarna om återlösning, ni som skriver ner det. För att återlösa något, då en man. . . Då Gud gav Israel dess. . . Delade upp dess land genom Josua, fick varje stam och varje man ett stycke mark, där hans barn ärvde hans — hans egendom.

¹³⁰ Om nu den här mannen blev fattig och förlorade någonting till en annan man, skulle det. . . Och enda sättet, som det skulle kunna återlösas, var av en nära släkting. Men till sist måste det komma tillbaka. Den här mannen innehar det bara för en viss tid.

Det måste komma tillbaka till den ursprungliga ägaren. Riktigt! Det måste gå tillbaka till den ursprungliga ägaren. Om de var från Juda stam, om det var . . . Om han var där och detta lottades ut till hans far, så var det till honom, eller så kunde någon nära släkting ta det. Men nu kunde ingen annan rättsligt . . . De kunde inneha det, de kunde behålla lagfarten på det. De kunde behålla lagfarten, tills skulden var betalad, men då den rätta mannen kom, den person som . . .

¹³¹ Säg till exempel, om jag ägde en fastighet och jag förlorade den, och jag sålde bort den till broder Neville, som är från en annan stam, av Juda, eller kanske sålde den till en utlänning. Och han ägde den rättsligt, han ägde den, han kunde komma in dit och odla den och ta ut varor från den, osv., men egentligen hade han bara lagfarten. ”Han kunde inte äga den.”, det var en lag i Israel. Om ni läser i — läser i 3 Mosebok 25 så ska ni få se, att de inte kunde äga det lagligt, han bara *innehade* det.

¹³² Nåväl, om nu till exempel min son ville . . . Billy, där bak, ville ta min . . . Komma och köpa den här marken. Ja, då, om utlänningen eller broder Neville eller — eller någon annan person ägde den, innehade lagfarten på den . . . Om det här nu var min närmaste släkting, min blodsfrände, kunde han inte längre inneha den. Nänämensan. Han var tvungen att överlämna den, jajamensan, då det där priset betalades, då han gav honom, säg tjugofemtusen dollar för egendomen.

¹³³ Ja, då skulle, säg, broder Tony komma över och säga: ”Broder Neville, jag vill köpa broder Branhams egendom.” Han skulle inte kunna göra det.

Broder Neville säger: ”Nej, sir, jag vill inte sälja den.”

”Ja, vad skulle du ge för den?”

”Tjugofemtusen.”

”Nåväl, jag ska — jag ska ge dig trettiofemtusen. Jag ger dig *så och så mycket* .”

”Jag bryr mig inte om vad du vill ha. Jag vill inte sälja den, jag vill behålla den.”

¹³⁴ Men Billy Paul skulle kunna komma och säga: ”Jag vill ha min pappas egendom, här är dina tjugofemtusen.” Han var tvungen att släppa den. Det är riktigt, för det var en lag.

¹³⁵ Å, Halleluja! Hmm! Jag hoppas, att ni kristna ser det. Vi är jordens salt. Gud gav det här till Sina söner. Han gav oss domstols behörighet över hela naturen, alla djur, allt liv överallt. Men Adam, vår far, förverkade den till Satan. Men vart faller den tillbaka? Till den rättmätige Ägaren, Gud som skapade den. Amen!

¹³⁶ Inget under att Johannes sa, att han ”grät bittert”, för han kunde inte hitta någon människa, som var värdig att återlösa den. Mannen måste vara värdig. Johannes sa: ”Jag grät

bittert, då ingen kunde ta Boken eller titta på Den eller ta loss dess insegel.” Han sa: ”Inte . . . Ingen människa i Himmelen, ingen människa på jorden, ingen människa under jorden, ingen människa någonstans.”

137 ”Ingen människa.” Han åsidosatte nu aldrig Änglarna. Kom ihåg, att den här jorden inte gavs till Änglar! Den är människans arv. Gabriel var värdig, förvisso, någon annan var värdig, Mikael kanske var det. Inte som . . . Han kunde ha varit värdig att göra det. Men det fanns ingen människa, som var värdig. Förstår ni? Och Johannes grät högljutt.

138 Någon sa: ”För att han fann sig själv ovärdig.” Det är inte så. Mannen var under inflytande av Den Helige Ande, han kunde inte göra ett sådant misstag. Men han — han var . . . Han — han var — han var . . . Det var inte bara han, som inte var värdig, han kunde inte finna någon värdig.

139 Så just då sa han: ”En äldste kom fram, eller en stark ängel, och sa: ’Gråt inte, för Lejonet av Juda stam’”, (Amen!) ”’Davids Rot, Han har vunnit seger!’” Amen! ”’Övervunnit!’”, med andra ord. ”Han är värdig att ta emot Boken!” Amen.

140 Kom ihåg, att han inte hade sett Honom förrän då! Varför? Han satt på en . . . Satt på en Tron där inne, Guds Tron. Han var på insidan av helgedomen. Han hade inte sett Honom förrän då, så Johannes väntade sig att få se ett — ett Lejon komma fram, men han såg ett Lamm!

141 Var så goda, bröder! Genom saktmod, genom ljuvlighet, genom Den Helige Ande vinner vi seger. Inte någon stor mäktig intellektuell jätte, utan den som kan ödmjuka sig, är den människa som vinner seger. Den man som kan sparkas omkring och ändå vara en Kristi tjänare, det är segervinnaren.

142 Nu sa han: ”Han har vunnit seger. Och Han är värdig att ta Boken och öppna den och att ta loss dess insegel.”

143 Nu kommer vi att få reda på efter ett tag, kanske inte idag, men vad de här sju inseglen innehåller, vad de gjorde.

144 Låt oss nu ta litet grand om ”återlösning”. Innan — innan den här personen kunde vara . . . Kunde återlösa, måste han för det första vara värdig, han måste vara rätt sorts person. Så det här åstadkoms, då Jesus Kristus föddes, en jungfrufödsel, för Han var Gud. Han var Gud själv, som blev människa, Han var Gud i mänskligt kött. Han måste vara värdig, och Jesu Kristi jungfruliga Blod gjorde Honom värdig. Nu finner vi det där, om ni vill gå till Skriften ifråga om det, i Första Petrusbrevet 1:18 till 20, om ni vill skriva ner Skriftställena. Han måste vara värdig. Och det var Han, för Han tog på Sig människans gestalt. Han blev människa, Gud blev släkt med oss. Och där finner vi då den vackra delen av att Gud Jehova blev kött och bodde bland oss som den Värdige. Amen.

145 ”Han vann seger.” Gud tog på Sig människoköttets form, Han kom till jorden, föddes som ett litet barn och vandrade ibland oss. Och genom Sitt heliga Blod vann Han seger.

146 I Gamla Testamentet, nu, då en man skulle göra anspråk på sin egendom, vad gjorde han? Han tog en äldste, tio äldste, och gick till porten och talade först om vad han gjorde för att återlösa det, som han hade förlorat, och visade vem han var, och han gavs ett vittnesbörd. Vi finner den vackra berättelsen här (För jag hade skrivit en liten lapp här, för . . . Så att jag inte skulle glömma det, då jag är nervös i förmiddag.) om Rut, släktingen och Boas. Vi gick igenom den för inte så länge sedan. Jag vill att ni ska lägga märke till de tre stegen i den här vilan nu.

147 Jag vill att ni ska lägga märke till Församlingens vila, precis exakt samma sak. Titta nu! Det första stället vi finner, eftersom vi alla har gått igenom den där predikan, *Släktingsåterlösaren*, Gud blev kött för att bli Återlösaren. Han var Denne, här i det 5:e kapitlet – i det 5:e kapitlet. Det står:

Och ingen människa i himmelen eller på jorden eller under jorden kunde öppna boken eller se på den.

Och jag grät mycket, för ingen människa befanns värdig att öppna Boken eller att läsa – eller att läsa boken, eller att se på den.

Och en av de äldste sa till mig: ”Gråt inte! Se, Lejonet av Juda stam, Davids Rot, har vunnit seger för att öppna boken och att ta loss dess sju insegel.”

Han är Den. Det är Denne, som vi ser på.

148 Lagg märke till hur Rut . . . Hur . . . Och Noomi, Boas är en precis perfekt bild. Hur Noomi under hungersnödens tid lämnade församlingen, lämnade landet, gick över till moabiternas land för att bo där och vistas där inne. Hon förlorade allt, hon hade. Och då hon for iväg, dog hennes man, Elimelek, dog medan de var där borta, så det gjorde, att hans arv kunde tillfalla vem som helst. Då vi sedan kommer . . . Då hon kommer tillbaka tar hon med sig den vackra unga moabitiska änkan tillbaka. Och då Boas, en förebild till Kristus, såg den här änkan, föll han för henne. Och han älskade henne. Så han var tvungen att återlösa, enda sättet för honom att någonsin få henne till hustru var att återlösa det, som hans bror, Elimelek, hade förlorat.

149 Så han frågade hans andra bror, en som stod honom närmare, om han ville återlösa det, och han kunde inte göra det. Så han gick ner för att utgöra ett fullkomligt exempel på Guds lagar. Han gick till portarna, och han sparkade av sig skon och sa: ”Låt det i dag bli känt, att jag har återlöst allt, som Noomi hade. Allt som hon har, allt som Elimelek (min bror) förlorade, jag är nästa släkting nu, och jag är den, som kan lösa in det, så jag har kommit för att göra anspråk på det. Om det finns någon man här, som kan

visa ett rättfärdigt skäl till varför, eller någon som står närmare än jag, så låt det bli känt!” Och alla höll sin mun stängd. Så han sparkade han av sig sin sko och kastade den som ett vittnesbörd: ”Jag har återlöst allt, som vår bror Elimelek hade.” Varför? Han var en släkting. Han var en släktingsåterlösare. Å, så vackert det är! Det är en så vacker berättelse.

150 Och sedan vilade Rut hela den här tiden och väntade på att få veta, hur det skulle gå. Sedan kommer han tillbaka, ingen kunde ange något skäl emot det. Han kom tillbaka och tog Noomi . . . Och tog Rut, den vackra moabitiska flickan, och de gifte sig och bodde på den här eckredomen. Vilken vacker berättelse!

151 Det finns tre skeden hos Rut. Rut — Rut som *beslutar sig*, hon bestämde sig för, om hon skulle fatta beslutet eller inte att gå tillbaka till hemlandet (precis som Församlingen). Rut som *tjänar*, då hon gick ut för att plocka ax. Rut som *vilar*, det är vad Rut gör nu (Församlingen). Rut som *belönas*, detta är nu, rättare sagt, nästa sak som händer (är Församlingens belöning).

152 Nu kan vi inte . . . Jag har inte tid, eftersom ni har en dopförrättning och klockan är kvart över elva nu. Men vi kanske kan ta upp det här nästa söndag eller någon annan söndag i framtiden, om Herren vill. Och jag skulle gärna vilja ta ner det här för att visa de sju hornen och de sju ögonen, och exakt de där sju inseglen, de sju tjänsterna, församlingens sju änglar, sju stjärnor, se . . . Å, bara de där få . . .

153 Och just här binds det hela samman. Jajamensan. ”Måste vara värdig”, så Jesus är värdig. Vid Hans återkomst kommer vi att fullt ut få njuta av återlösningsvälsignelsernas hela fullhet. De saktmodiga ska ärva jorden. Män och kvinnor ska åter vara Guds söner och döttrar. Och Tusenårsrikets fullständiga omställning kommer att börja. Vilken vacker sak!

154 Och den starka Ängeln med hög röst ropade ut: ”Vem är värdig? Vem kan göra det här?”

155 Och då sa den äldste: ”Gråt inte, för Lejonet av Juda stam, Han är värdig och Han har vunnit seger.”

156 ”Och Han tog Boken och öppnade Boken och tog loss dess insegel.” Han talade aldrig om, vad som hände med dem. Då vi kommer fram till att de sju inseglen öppnas hela vägen genom Bibeln, ge då akt på vad som ägde rum! Just i den här sjufalt förseglade Boken, som vi nu går in i, finns hela hemligheten om alla Guds återlösnings välsignelser. Kom ihåg, att Han är Lammet, Han är den Ende, som återlöste det! Och kom ihåg, att det är förseglat på baksidan av Boken, inte skrivet inuti! Det är förseglat på baksidan, och det är inte skrivet inuti. Och Han var den Ende, som ens kunde öppna Boken eller uppenbara Boken eller uppenbara inseglen, den Ende som kunde göra det.

157 Så det här är en sak, de kanske kivas om det här här inne, om vad det är, men Han är den Ende, som tolkar Den gudomligt.

Men här på baksidan finns det ingen, som kan göra det. Det tillhör Honom och Honom allena, och Han är den Ende, som kan uppenbara de där sju hemligheterna. Och ge akt på, hur varenda del av det handlar om återlösningen, hur Församlingen återlöstes, och vad som kommer att bli återlösningen.

¹⁵⁸ Å, låt oss bara älska Honom av hela våra hjärtan och göra allt vi kan.

¹⁵⁹ En viss författare skrev en berättelse. (Precis innan jag avslutar och lämnar tillbaka mötet till broder Neville.) Tycker ni om Uppenbarelseboken? Å, jag bara älskar den. Vi fick bara med ungefär tre verser av det i förmiddag, men vi ska ta upp det igen. Lägg märke till det. Vi bara . . .

¹⁶⁰ En författare skrev en bok om en ung flicka som försökte finna Gud.

¹⁶¹ Och så många gånger som vi jagar efter Gud och letar efter Gud, och om Gud fanns precis överallt och man . . . Han hade en stor stor . . . Nåväl, om han hade en stor stor tron här uppe någonstans, skulle ju alla tro på Gud då. Om Gud satt på en stor tron här någonstans, säg att: "Han sitter i den här speciella staden, och här är Han. Det här är Gud och man går till Honom. Han kan bara" [Broder Branham knäpper med fingrarna – Utg.] "vända på det *så där*," å, alla skulle tro på Honom. Då skulle tron vara förgäves. Vi skulle inte behöva ha någon tro alls då, ser ni, det skulle vara det. Det kommer att vara så i Tusenårsriket, men nu kallar Han och försöker finna dem som . . . Det ser mystiskt och mörkt ut, och man vet inte hur man ska göra det. Men genom tron tror vi på Det! Vi tror. Det är orsaken till, att det här finns till. Förstår du det där, broder Elmer? Förstår ni? Det . . .

¹⁶² Om nu Gud satt på en tron. Och man sa: "Å, här är Han . . . där är Han . . . Här är Gud. Han bor nere på en viss plats, vi ska gå dit ner." Och säger: "Käre herr Gud, skulle du vilja göra det?"

"Ja, jag ska göra det." "Psst!" Och det skulle vara gjort, ser ni. "Ja, naturligtvis, det där är ju Gud. Förstår ni? Oj, vi ser det." Så det skulle inte finnas något behov . . . Tron skulle vara förgäves. Tron behövs inte, då man är säker.

¹⁶³ Tänk, om alla människor i världen var kristna! Tänk om alla var en — en Andefylld kristen! Å, vi skulle inte behöva någon tro längre, skulle inte behöva någon tro alls. Och tro är precis — är precis det, som vi blir frälsta genom, det är tron. Och det är orsaken till, att det måste finnas en viss oenighet om Det, så att vi kan använda tron. Förstår ni det nu? Man måste ha den andra sidan. Förstår ni? Man måste ha en dålig kvinna, för att få en riktig en att framstå som rätt. Förstår ni? Det måste finnas en lögn, för att göra sanningen positiv och få Den att lysa bra. Om allt var Sanning, skulle Den vara så vanlig, förstår ni. Förstår ni? Men, ser ni, det är något kungligt, det är något verkligt, med Sanningen och tron osv. Nu är vi där.

164 Nu måste vi ha de här för- och nackdelarna. Det är så det går till. Man måste ha bra dagar för att få en att njuta av. . . Rättare sagt, dåliga dagar för att få en att njuta av de goda. Man måste ha lite sjukdom för att få en att njuta av god hälsa. Förstår ni? Och man måste ha sina dalar för att få en att njuta av bergstopparna. Och så en vacker dag kommer det alltsammans att vara bergstoppar, alltsammans kommer att vara hälsa, alltsammans kommer att vara Gud, alltsammans kommer att vara glädje, bara. . . Det kommer — det kommer att vara oändliga glädjeämnena. Men fram till dess, ser ni, måste vi ha de här för- och nackdelarna.

165 Alla som nu förstår det där, säg ”Amen.”! [Församlingen säger ”Amen.” — Utg.]

166 Den här flickan talade om, att hon försökte hitta Gud överallt, där hon gick. Hon gick till *den här* kyrkan och *den där* kyrkan och vad som helst mer, men hon kunde inte hitta Det. Och då hon väl hittade det, då hon gick nedför vägen, var det en liten, gammal *man*, som gick nedför vägen, en liten *man*, och Han hade en hel stor katedral på sin rygg. Han gick nedför vägen. Och hon sa: ”Å, gode man!” Hon sa: ”Oj, det är väldigt snällt av dig”, sa hon: ”men du — du — du har ju alltsammans på din rygg”, hon sa: ”Det där, det kommer att krossa dig.”

Han sa: ”Nej, det kommer inte att krossa mig”, sa han: ”för jag är Klippan, som den är byggd på.” Det där är Han.

Låt oss be!

167 Å, Tidsåldrarnas Klippa, jag är så glad att bara få åka i katedralen och veta, att vi vilar på Klippan. Å, Han sa Klippan, ”Det väger inte mer än papper.” Och då Klippan börjar röra sig snabbt med den, börjar de vackra klockorna att ringa på insidan. Å, Tidsåldrarnas Klippa, göm oss i din barmhärtighet! Bär oss fram på livets väg och ström, så att våra hjärtan blir fulla av glädje och klingande lovsånger till dig hela vägen fram!

168 Vi tackar dig för det här besöket i förmiddag av Den Helige Ande i Ordet, när Den kommer in och gör Ordet så verkligt för oss. Förlåt oss för våra tillkortakommanden och allt, som vi har gjort eller sagt som var fel, förlåt oss för det! Hjälp oss att bli bättre kristna, Fader Gud. Vi ber, att din barmhärtighet ska vila över oss.

169 Jag ber, Herre, om det är Din vilja, att vi ganska snart kan få komma tillbaka igen och — och avsluta de här kapitlen här och ta de här sju inseglen. Vi — vi ser fram emot den tiden, Herre, då du — du — du låter oss göra det. Och, Fader, just här i vår egen lilla församling ber vi, att du ska bevilja oss det, så att vi kan förstå dessa Guds stora ting. Inte för att vi förtjänar det, Herre, men våra hungriga hjärtan blöder efter det. Vi ber att du ska bevilja oss det.

170 Vi ber för vår broder Neville, Herre, vår trogne av Gud sände pastor. Vi ber för honom, att du ska hjälpa honom och välsigna honom, honom och hans rara lilla hustru, den lilla vackra, och hans små barn.

171 Vi ber för alla förtroendemännen och diakonerna och alla, som kommer till den här församlingen. Inte bara för de våra, utan för andra och alla, som åkallar ditt Namn. Jag ber för mina vänner från hela landet, bara ett kort besked, och här är de. Fader, jag — jag bara tackar dig för det här.

172 Jag ber att du ska påskynda den dagen, då Jesus kommer, och vi alla ska samlas ihop där det inte längre kommer att vara varken dag eller natt eller tid längre, allt kommer att smälta samman i Evigheten, och där vi alla kan vara tillsammans för evigt. Bevilja oss det, Herre!

173 Och om det finns någon här i förmiddag, Herre, som inte känner dig som sin Frälsare, må de vilja bekanta sig med det här Lammet, som håller den sjufalt förseglade Hemlighetsboken i Sin Hand! Gud, må vi lära känna Honom, så att vi i framtiden då vi ser de här inseglen brytas upp, då kan vi se, vad Gud talar till oss om. Vi ber om det till Guds ära, genom Hans Sons, Jesu Kristi, Namn.

Och medan vi har våra huvuden böjda:

174 Skulle det finnas någon som säger: "Kom ihåg mig, broder Branham, när du ber, och jag vill gärna bli ihågkommen i bönen!"? Gud välsigne dig. Gud välsigne dig. Och Gud välsigne dig, och dig, och dig, och dig. Ja. Gud vare god mot er. Ja. Kanske två dussin händer, eller fler, uppe.

175 Å, Herre, du ser deras händer, du känner deras längtan. Du vet, vad som finns i deras hjärtan, det gör inte jag. Jag ber att du ska uppenbara för dem, Herre, din godhet och din barmhärtighet. Ge dem förlåtelse för vad det än är! Om det är sjukdom, Herre, hela deras kroppar och gör dem friska! Gör det, Fader, medan Den Helige Andes smörjelse är över mötet, över församlingen nu. Må Himmelens store Gud bara smörja så, att Han välsignar alla i gudomlig Närvaro, så att vi kan gå härifrån i förmiddag och säga: "Brann inte våra hjärtan i oss?" Bevilja oss det, Herre!

176 Nu är jag svag och trött, min röst är borta, och jag — jag bara ber, Gud, om min egen styrka. Vill du hjälpa mig? Vill du styrka mig? Laga det där lilla såret där nere, Herre. Vill du vara snäll och göra det? Låt Guds heliga Olja gå in dit och in i vartenda annat sår, Herre, överallt till alla! Vi vill leva, Herre, till Din heder och Din ära. Bevilja oss det! Och hela alla de sjuka och de lidande! Och — och ge dig själv ära, Herre, för vi inser att det inte kommer att dröja länge, förrän vi ska . . . Vi kommer inte att få ha de här mötena längre, de kommer att vara borta, de kommer att vara i det förflutna.

177 Nu, Fader, välsigna, nu ber vi alla tillsammans genom Jesu Kristi namn.

178 Och så, Fader, ber vi också, att du kommer ihåg dem, som ska döpas i förmiddag i Herrens Jesu Namn, att Du ger dem Den Helige Andes dop, stor ära och heder. Bevilja oss det, Fader! Vi överlämnar alltsammans åt dig nu.

179 Och, Fader, tillsammans med allt det där kastar jag in mig själv. Glöm inte mig, Herre, hjälp mig bara nu! Jag ber i Jesu Namn. Amen.

UPPENBARELSEBOKEN, KAPITEL FEM DEL I SWD61-0611

(Revelation, Chapter Five Part I)

SERIEN JESU KRISTI UPPENBARELSE

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska på söndag förmiddag den 11 juni 1961 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org